zák. do vězení na 14 dnů nepodmínečně. Do rozsudku toho ohlásil a provedl odvolání do viny a trestu obžalovaný Eduard L.; rozsudkem krajského soudu trestního v Praze jako odvolacího pro přestupky ze dne 15. června 1931 bylo však odvolání to zamítnuto podle § 474 tr. ř. a napadený rozsudek v celém rozsahu potvrzen.

I rozsudkem okresního soudu trestního v Praze ze dne 7. února 1931, i potvrzujícím rozsudkem krajského soudu trestního v Praze ze dne 15. června 1931 byl porušen zákon ve výroku o trestu. Rozsudek okresního soudu odůvodňuje vyměření přísnějšího trestu, než byl obžalovanému prvním jeho rozsudkem ze dne 23. května 1930 uložen, názorem, že, když byl první rozsudek odvolacím soudem zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, nebyl soudce vázán zákazem reformace in pejus. Tento právní názor je právně mylný, pokud nepřihlíží k tomu, že ke zrušení prvního rozsudku došlo jen k odvolání obžalovaného, a že tedy druhý rozsudek má svůj podklad výlučně v opravném prostředku vzneseném na prospěch obžalovaného. Vzhledem k zásadě §§ 477, 293 odst. 3 a 290 odst. 2 tr. ř. nesměl druhý rozsudek okresního soudu stanoviti přísnější trest, než na jaký bylo uznáno ve zrušeném prvním rozsudku okresního soudu; učinil-li tak, porušil všeobecnou zásadu trestního řízení, zakazující reformatio in pejus, kterýžto zákaz, jde-li jen o opravný prostředek obžalovaného, vztahuje se na všechna další období trestního řízení, k nimž došlo následkem opravného prostředku obžalovaného. I rozsudek soudu odvolacího, jenž si patrně osvojil právní názor soudu prvé stolice, je následkem toho z týchž důvodů právně mylný a porušuje zákon v témž směru. Bylo proto rozhodnouti, jak se stalo, při čemž se podotýká, že pokud jde o náhradní trest na svobodě, nemohl býti vyměřen trest vyšší než ten, jenž uložen odsouzenému rozsudkem okresního soudu trestního v Praze ze 7. února 1931 jako trest mírnější, an byl trest na svobodě uložený mu rozsudkem z 23. května 1930 přísnější.

Čís. 4330.

Přestoupení ustanovení § 335 tr. zák. jest dokonáno již, když je dáno ohrožení, jež může vésti k výsledku trestně závažnému, bylo-li toto ohrožení předvídatelné a výsledek pak z něho skutečně nastal.

Podle § 335 tr. zák. jest odpovědný nejen ten, kdo si byl nebezpečí vědom, nýbrž i ten, kdo si je uvědomiti měl.

Tím, že kdo dovolil ve svém pískovišti pracovati za obzvláště nebezpečných podmínek, vydal pracující osoby v ohrožení jich tělesné bezpečnosti a převzal za tuto jejich bezpečnost odpovědnost. Bylo jeho povinností učiniti taková opatření, by jakémukoliv nebezpečí zabránil; nestačí, že si počínal pasivně, vydav určité příkazy, o jejichž zachování se však s patřičnou autoritou a energií nepostaral.

S hlediska druhé věty § 134 tr. zák. bylo by lze zprostiti obžalovaného odpovědnosti jen, je-li souvislá příčinná řada událostí přerušena vedlejší příčinou, která započíná novou zcela samostatnou příčinnou řadu.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1931, Zm II 337/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 13. června 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že rozsudková zjištění nenaplňují skutkovou podstatu přečinu podle § 335 tr. zák. po stránce objektivní ani subjektivní. Připouštějíc, že obžalovaný byl povinen znáti ustanovení min. nař. z 29. května 1908, čís. 116 ř. zák., zakazující podkopávání stěn pískoviště vyšších než 2 m, dovozuje zmateční stížnost, že obžalovaný tomuto nařízení vyhověl, ježto soud zjišťuje, že dal osobám v lomu kopajícím nejen řádné poučení, jak si mají počínati, nýbrž i že je opětovně upozornil, že je nebezpečné podkopávati stěny pískoviště zdola, že jim zakázal podkopávati (odkopávati) písek od spodu, najmě, že večer zakázal další práci. Ani dozor na dělníky prý nezanedbal, an prý opodál dohlížel na práci. Když usmrcený D. přes poučení, napomenutí a zákaz neuposlechl a dále kopal, zavinil si podle názoru zmateční stížnosti smrt sám, tím spíše, an obžalovaný neměl možnosti, by ho násilím odstranil z pískoviště. Než zmateční stížnosti nelze dáti za pravdu. Rozsudek stojí na správném stanovisku, že tím, co obžalovaný jako majitel lomu učinil pro bezpečnost pracujících a co soud skutečně zjišťuje (poučení, upozornění, pokud se týče napomenutí, zákaz podkopávati), nevyčerpal povinností, jež mu ukládá cit. ministerské nařízení. Správně poukazuje soud na to, že obžalovaný, ano šlo o mladé lidi, v takové práci nezkušené, nesměl se omeziti na radu, poučení, slovní zákaz, nýbrž měl se také přesvědčiti, zda se jeho rozkazy a zákazy zachovávají; to tím spíše, že poměry pro dobývání písku byly v ten den zvláště nebezpečné, an písek byl sypký následkem provrhlé půdy; padal totiž měkký sníh, který ihned roztával; písková stěna, kde se kopalo, byla již před početím práce úplně kolmá, jako na spadnutí, a obsahovala silnou vrstvu písku asi 1 m širokou, pod níž byla úzká vrstva oblázků a křemelovité hmoty, což zvyšovalo nebezpečí sesutí při podkopávání. Soud připouští, že obžalovaný, pracuje opodál pískoviště, viděl na ohrožené mladé lidi odkopávající písek (ačkoliv někteří ze svědků tvrdili, že je neviděl), zjišťuje však formálně bezvadně, což je pro otázku viny rozhodné, že si jich nevšímal, ačkoliv ony zvláštní nebezpečné okolnosti mu ukládaly za povinnost, by na pracující osobně dohlédl a se přesvědčil o stavu práce a vzhledem k nebezpečné situaci okamžitě další kopání písku zastavil a pracující osoby z pískoviště odstranil, tím spíše, že si — jak soud rovněž zjišťuje — byl vědom nebezpečnosti konané práce, najmě nebezpečí sesypání strmé stěny pískové 5 m vysoké, s pískem provlhlým a prostoupeným vrstvou oblázků, nebezpečí sesutí ještě zvyšující. Správně uznal prvý soud, že rozeznávání znalce mezi živnostenským provozováním pískovitě a neživnostenským dobýváním písku osudného dne je umělé a neodůvodněné, poněvadž citované min. nař. mluví výslovně o živnostenském pro-

vozu podniku, a jím bylo pískoviště obžalovaného i podle posudku znalce a za všech okolností; jest podotknouti, že by vina obžalovaného, najmě ve směru subjektivním, byla odůvodněna i bez ohledu na předpisy cit. min. nař., na něž se rozsudek ostatně ve směru subjektivní viny ani neodvolává, zjišťuje prostě, že obžalovaný již podle přirozených, každému snadno seznatelných následků svého opomenutí mohl postříci, že jím může ohroziti život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí. O výhradné vině usmrceného Jana D-a nemůže býti řeči, ano (jak soud zjišťuje) sesutí pískové stěny lomu nenastalo následkem jeho práce přes čas, t. j. po zastavení práce následkem setmění, nýbrž bylo výsledkem odkopávání pískové stěny, trvavší po delší dobu až do setmění, za něž zodpovídá kromě spoluobžalovaných L-a a C-ého i stěžovatel V. pro nedostatek náležitého dozoru a zákroku. Účelem § 335 tr. zák. je, by bylo zabráněno určitému výsledku, který by mohl býti zaviněn nedbalostí. Proto je přestoupení tohoto zákonného ustanovení dokonáno již, je-li dáno ohrožení, které může vésti k výsledku trestně závažnému, bylo-li toto ohrožení předvídatelné a onen výsledek pak z něho skutečně nastal. Tím, že obžalovaný dovolil ve svém pískovišti pracovati za obzvláště nebezpečných podmínek, vydal pracující osoby v ohrožení jich tělesné bezpečnosti a převzal za tuto jejich bezpečnost odpovědnost. Bylo proto jeho povinností učiniti taková opatření, by jakémukoliv nebezpečí zabránil. To však obžalovaný neučinil a počínal si jen trpně, vydav určité příkazy, o jichž zachovávání se však s patřičnou autoritou a energií nepostaral. Pokud zmateční stížnost namítá, že sice sesutí nastalo následkem delšího podkopávání, ale že bezprostřední jeho příčinou bylo podkopnutí, způsobené usmrceným Janem D-em, a chce v tomto podkopnutí spatřovati přerušení příčinné spojitosti mezi opomenutím obžalovaného a výsledkem trestně závažným, jest tento názor odmítnouti jako neodůvodněný. Obžalovaného lze v takovém případě jen tehdy zprostiti odpovědnosti, je-li souvislá příčinná řada událostí přerušena vedlejší příčinou, která započíná novou a zcela samostatnou příčinnou řadu. Za takovou příčinu však nelze v souzeném případě uznati podkopnutí, způsobené Janem D-em, neboť to je jen dalším článkem příčinné řady a je událostí, způsobenou činem samým (§ 134 tr. zák. in fine), totiž opomenutím obžalovaného, spočívajícím v tom, že nechal po delší dobu až do setmění pracovati v pískovišti podkopáváním za obzvláště nebezpečných podmínek, aniž se postaral o zabránění nebezpečí. Co se konečně týká otázky, zda si obžalovaný uvědomil nebezpečí, v něž pracující vydává, jest poukázati k tomu, že podle § 335 tr. zák. je zodpovědný nejen, kdo si nebezpečí byl vědom, nýbrž i, kdo si je uvědomiti měl. Že obžalovaný měl tuto povinnost, bylo ukázáno již nahoře. Ostatně je zjištěno, že si obžalovaný byl vědom nebezpečnosti práce. Výrok o subjektivní vině obžalovaného a o příčinné spojitosti jeho zavinění se smrtelným úrazem D-ovým je v rozsudku obsažen a odůvodněn logicky bezvadně. Pouhým popíráním těchto skutkových předpokladů odsuzujícího výroku neprovádí zmateční stížnost uplatněný hmotněprávní zmatek po zákonu.